Inbox Inbox Inbox Inbox Inbox Inbox

@

e - mail адреса за Вашите пораки до Премин: premin@premin.org

Пијам кафе...

И зборувам на телефон, а внука ми седи до мене, го врти глобусот и со прстето запирајќи му го вртењето гледа на кое место запрел прстот и потоа ми го кажува името. Јас треба да кажам да или не. И таа прави список.

Во еден момент застанува во Кина. Јас велам ДА.

Таа ме погледнува под око, и полутивко вели: *има сарс, ако ли?*

Јас потврдувам уште еднаш, и велам: *штоако!*

И веќе сосема сум отсутен од телефонскиот разговор. Зарем и детето е инструирано? Не очекував со таква сериозност да ми го посочи ризикот. А јас застанав зад најдолгиот ѕид на светот како роден Кинез.

Треба да се биде патриот во однос на целава Земјина топка, си мислам, или воопшто да не се биде никаков.

Мечкин Камен, или Кинески Ѕид, е следното прашање.

Па што, и во Африка беше слично пред некоја година. Зошто луѓето се врзуваат, за што и да е? Идејата за болест. Боже, тоа е зло.

Мисли глобално, и не делувај; ќе почнам ноќе да пишувам графити по тетовските улици. Графити, графити!

Око за око, паста за заби.

Значи, колку е малечка Земјината топка, може во детска дланка да се смести. Ми се чуди зошто сум ја сакал Америка. И велам: *еј, не ми го допирај Перу! Тргни го прстето, да ти покажам една река, слична на Ганг*; јас, познатиот чилеански комита, со фазан на десното рамо, и со стотици филмови на другото, и со еден пар златни мамузи, со еден стар параброд што ги превезува талкачите на запад, пловам по Амазон, и ветрот ме шиба, безмилосно...

Сфаќаш ли, ѝ велам (сега малку јас ќе ја индоктринирам) ние сме од земја, и затоа целава земја е наша и не е наша во исто време. Не е важно каде си, што си и со кого си. Важно е да го надминуваш сето тоа. Таква е љубовта по дефиниција. НАД.

Вистински филм, нели? Таа во секој случај не ме разбира. Но можеби некогаш, по многу години, ќе се најде во ситуација кога ќе ѝ се најдат овие зборови. *Запомни, ако си на корида, сети се на Шар Планина. Меѓу луѓето секогаш има тензија. Но ти движи се, без разлика.*

Имаш ли некое друго омилено место? Би сакал еден ден да поседам во Катманду. А да се искачуваш? Не мора.

Синајска Гора, бездруго.

Но вака мила моја, заличуваме на учебник по географија. Секоја игра по одредено време ја губи магијата. Се сеќаваш на почетокот како ти светкаа очињата кога ми рече: Владивосток! А сега, и најоддалеченото место на планетава ми е овде, зад затворени очи.

Ноќта, додека сум спиел, таа го направила списокот од земји што ги допре со прстето на глобусот, и покрај секоја од нив мојот одговор. ДА/НЕ. За некогаш, да ни се најде.

Талита Куми